

Ο Ἄχμετ Σερίρ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἐπιτρόπους τῆς Μπουρκού, εἶχε πέσει στὸ Ἄμπεο γιὰ λίγες μονάχα μέρες, γιὰ ν' ἀγοράσῃ διάφορεςπραμάτειες, κ' ἔμεινε ἐκεῖ τρεῖς ὀλόκληρους μῆνες. Δὲν τοῦ ἔκανε πειὰ καρδιά νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριὸ αὐτό, ὄχι γιὰτὶ τοῦ ἄρεσαν ἡ μαγευτικὴ πρᾶγματι τοποθεσίος του, μὰ γιὰτὶ γνώρισε ἐκεῖ τὴν Κομπίρα, τὴν ὡμορφότερη κοπέλλα τοῦ Ἄμπεο...

Μὰ μαλλιά τῆς Κομπίρας ἦσαν πρῶ μαῦρα καὶ ἀπὸ τὰ περίφημα μαῦρα ροδὰ τοῦ Καντίρ καὶ τὸ πρῶτόν τῆς ἄσπρο δπως τὸν κοριτσιῶν τοῦ Χαρτούμο... Καὶ ὁποιος ἄντρας κῦτταζε τὴν κοπέλλα αὐτὴ στὰ μάτια, ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴ νοιώσῃ τὴν καρδιά του βαρεία πληγωμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα...

Ὁ Ἄχμετ ἀγάπησε τὴν Κομπίρα μὲ τρελλό, παράφορο ἔρωτα. Πολλὲς φορές τῆς εἶπε νὰ γίνῃ γυναικία του καὶ νὰ τὴν πάρῃ μαζί τοὺς Αἴγυπτο, ὅπου θὰ τὴν εἶχε σὰν βασίλισσα. Ἐκεῖνη ὅμως τὸν ἄκουγε πάντα χαμογελῶντας, χαϊδεύοντας κάπου-κάπου τὰ μαλλιά τῆς, μὰ ποτὲ δὲν τοῦ εἶδνε μὴ κατηγορηματικὴ ἀπάντησι...

Στὸ μεταξὺ, δεχόταν ἀπὸ τὸν Ἄχμετ ὄλα τὰ πολυτίμημα δῶρα ποῦ τῆς προσέφερε κείνος—ροδόσταγμα σὰ κρυστάλλινα θάλασσα, χαλκία μαλακὰ σὰν γυροδί, μεταξοκίττα καὶ χρυσαφικά, γλυκίσματα καὶ τρόφιμα... Ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησι τοῦ Ἄχμετ ἦταν ν' ἀγοράζῃ γιὰ τὴν Κομπίρα ὄτι καλὸ καὶ ἀκριθὸ εὐρίσκετο στὸ παζάρι...

Μιά μέρα, ὅμως, οἱ γονεῖς τῆς Κομπίρας, τὴν πάντρεψαν μ' ἕνα Γάλλο ἀξιωματικό, ξετρελασμένο μὲ τὴν θερμὴ ὡμορφίαν τῆς... Οὐτὲ οἱ ἴδιοι, οὐτὲ κ' ἡ Κομπίρα ἦσαν ἐξαρτισμένοι ἀπὸ αὐτὸν τὸ γάμο. Μὰ οἱ γέροισι ἤθελαν νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ τὸν Γάλλο ἀξιωματικό—καὶ ἡ Κομπίρα ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ὑπακούσῃ στὸ θέλημα τῶν γονέων τῆς.

Τὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ περιγράψουν τὴν ἀπελπίσιαν τοῦ Ἄχμετ, ὅταν ἔμαθε πὼς ἡ ἀγαπημένη του θὰ ἔπαυρε ἕνα γκιαιούρη... Ὡστόσο, τοῦ κάκου θερμοπαρακάλεσε τὴν Κομπίρα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

—Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό, Ἄχμετ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Πρέπει νὰ κἀνω ὄτι μοῦ ποῦν οἱ γονεῖς μου...

—Μὰ ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾶς τὸν Γάλλο ἀξιωματικό; φώναξε ὁ Ἄχμετ.
—Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπήσω!... Μήπως δὲν εἶνε ὁ ἀφέντης μου καὶ ἐξουσιαστής μου ἀπὸ δῶ καὶ μπρός;
Καὶ ἡ Κομπίρα ἔκανε τοὺς γάμους τῆς μὲ τὸν γκιαιούρη.

Τὸ μόνο ποῦ ἐπέτυχε ὁ Ἄχμετ ἦταν νὰ ἔχῃ τὴν ἐλευθερίαν νὰ πηγαίει κάπου-κάπου νὰ τὴν βλέπῃ στὸ σπίτι τῆς—μπερὶ στὰ στούς σκιάλους τῆς, θέθαια, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ βάλῃ κακὴ ὑπόψια μὲ τὸν ὄλο του...

Ὡστόσο, ὁ Ἄχμετ, τρελλὰ πάντοτε ἐρωτευμένος μαζί τῆς, εὐρίσκε τὸν τρόπο νὰ τῆς κρυφομιλά γιὰ τὴν ἀγάπη του...

—Ἐνα ἀπόγευμα, τὴν παρακάλεσε, μὲ περισσότερο πεισιμα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, νὰ δεχτῇ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

—Ὅχι, Ἄχμετ, ὄχι!... τοῦ ξαναπῆ ἡ Κομπίρα. Ἄδικα ἐπιμένεις... Θάρθῶ μαζί σου τότε μονάχα, ὅταν δὲν θὰ ζῆ πειὰ ὁ ἄντρας σου!

Μιά ἀόριστη ἐπιδοκίμασι φώτισε τὴν καρδιά τοῦ Ἄχμετ.
—Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι αὐτό, Κομπίρα;

—Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, Ἄχμετ! ἀποκρίθηκε ἡ νεαρὰ γυναικία χωρὶς τὸν παραμικρὸ διαταγμὸ. Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι τὴ μέρα ποῦ θὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὸν ἄντρα μου, θὰ εἶμαι πρῶθην καὶ σὲ ἀκολουθῶ ὅπου θελήσῃς εὐ...

—Ὅταν ὁ ἄντρας σου δὲν θὰ ζῆ πειὰ... Μὴ ξεχνᾶς, Κομπίρα, τὴν ὑπόσχεσί σου!... Καλὴν ἀνάμωσι!...

Καὶ ὁ Ἄχμετ ἔφυγε θιαστικός, ταραγμένος...

Ἦταν ἀπὸ δυὸ μέρες, ὁ ἄντρας τῆς Κομπίρας ἀποφάσισε νὰ πηρῇ νὰ κἀνῃ ἐπιθεωρήσι στὰ φυλάκια τῆς περιφερείας. Θὰ πηγαίε πρῶτα στὴν Ἀράνα. Ἡ ἐπιθεωρήσι αὐτὴ ἦταν σάν περὶ τὰς. Στὴν περιφερίαν ἐκείνη δὲν ὑπῆρχε ἀνάρτες κ' οἱ ἰθαγενεῖς ἀγαποῦσαν ἐλοὶ τοὺς Γάλλους. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὁ ἀξιωματικός σκέφτηκε νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὴν γυναικία του.

Ὅχι τὸ στρατιώτες καὶ μερικοὶ ἰθαγενεῖς ἀποτελοῦσαν ὄλο-ὄλο τὸ καραβάνι, ποῦ ξεκίνησε σιγά-σιγά γιὰ τὴν ἔρημο. Κατὰ τὸ θρόδου, ἡ Κομπίρα κούραστηκε, καθάλλα τόσες ὄρες στὴν γκαμιά, καὶ ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἀνέθεσε στὰ καπούλια τοῦ ἄ-λόγου του.

Ὁ ἥλιος βασιλεῦσε, θάφοντας πορφυρὸ τὸν ὀρίζοντα μὲ τίς

πυρροῖες ἀναλαμπές του.
Ἦταν ἀπὸ μιά ὄρα, τὸ καραβάνι θὰ ἔσθην τὴν κατασκήνωσι του... Οἱ στρατιώτες πηγαίαν μπροστὰ, χωρὶς νὰ θιάζοντι δίδου.

—Τὶ εἶνε αὐτοί; φώναξε ἐξαινετὰ ἡ Κομπίρα, δείχνοντας μερικὰ μαῦρα σημάδια πρὸς τὴν Ἀνατολή, ποῦ φανότουσαν σὰν νᾶτρεχαν κατεπάνω τους.

—Θὰ εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Μουρά, ἕνος φυλάρχου ποῦ γνωστοῦ μοῦ, ποῦ μένει ἐδῶ κοντὰ, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας τῆς. Καλὰς νὰ ὄρισου!

Τρεῖς, τέσσερες, δέκα, εἰκοσι καθάλλαρδες φάνηκαν σὲ λίγο, καλπάζοντας πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ μικροῦ καραβανιῶν...

Ἡ Κομπίρα ἄρχισε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ σφίγγῃ τὸν ἄντρα τῆς μὲ τὰ δυὸ τῆς χεῖρα. Οἱ στρατιώτες καὶ οἱ ἰθαγενεῖς, ποῦ προχωροῦσαν μπροστὰ, δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τίποτε.

—Φοβάμαι, φοβάμαι!... ψιθύρισε ἡ Κομπίρα.

—Γιὰτὶ φοβάσαι; τῆς εἶπε γελῶντας ὁ ἄντρας τῆς. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε φίλοι μας... Δὲν θὰ μὰς κἀνουν κακό...

Σφαρκία, ὅμως, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς καθάλλαρδες σταμάτησε τὸ ὄλογο τοῦ καὶ φάνηκε σὰν νὰ μᾶζε καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ προχωρήσουν ὄλα μαζί... Ὁ καλπασμός τῶν ἄλλων τούς εἶδεινε ὅτι τώρα ὄρμυσαν μᾶλλον σ' ἔφοδο...

Καὶ, σὲ μιά στιγμὴ, ἡ Κομπίρα ἀναγνώρισε τὸν ἀρχηγὸ τῶν καθάλλαρδων!

Ἦταν ὁ Ἄχμετ!...

Ὁ ἀξιωματικός κατάλαβε πὼς εἶχαν πέσει σ' ἐνέδρα. Μὰ πρὶν προφτάσει ν' ἀποσπαθῆ ἀπὸ τὸ σφισταγκάλισμα τῆς γυναικίας του, ἕνας πυροβολισμός ἀντήχησε.

Ἡ Κομπίρα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς. Κάτι ὕγρὸ καὶ θερμὸ κυλοῦσε στὰ χεῖρα τῆς. Τὸ ὄλογο τοῦ ἄντρας τῆς ταλαντευόταν πάνω σ' ἄλογο... Ἡ Κομπίρα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ κρατᾶ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς... Μαζὺ ἔπεσαν καταγῆς, στὴν ἄμμο...

—Μὴ ξεχνᾶς, Κομπίρα, τὴν ὑπόσχεσί σου!...

Ἡ νεαρὰ γυναικία σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς, ποῦ τὸ εἶχε ἀκουμπισμένο στὸ στήθος τοῦ νεκροῦ, τὸν δολοφονημένο λοχαγού, καὶ κῦτταζε μὲ κλαμμένη μᾶτια ἐκείνον ποῦ στεκόταν ὄρθιος δίπλα τῆς καὶ τῆς μιλοῦσε...

Ὁ Ἄχμετ ἔγειρε ἀπὸ πάνω τῆς, —Μοῦ εἶχες πῆ—ἐξακολουθῶσε—θὰ μὴ ἀκολουθήσῃς τότε μονάχα, ὅταν δὲν θὰ ζῆ ὁ ἄντρας σου...

Αὐτὸ ποῦ ἤθελες, ἔγινε... Τὸν σκότωσα τὸν ἄντρα σου!... Καὶ τώρα εἶσαι ἐλεύθερη καὶ μπορεῖς νὰ μ' ἀκολουθήσῃ!...

Μὰ ἡ Κομπίρα ἐξακολουθοῦσε νὰ κῦτταζῇ τὴν αἱματωμένην στολή τοῦ ἄντρας τῆς,—ἢ σφαιρα τοῦ Ἄχμετ τὸν εἶχε θρῆ κατὰσθῆ,—καὶ τὰ ματωμένα χεῖρα τῆς, χωρὶς νὰ μιλήσῃ... Στὸ μεταξὺ, οἱ Γάλλοι στρατιώτες ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν κατὰ τὸν Ἀράνα ποῦ ὀχυρώθηκαν πίσω ἀπὸ τ' ἄλογά τους.

—Ἐλα, Κομπίρα! συνεχίσε ὁ Ἄχμετ. Οἱ Γάλλοι μὰς πυροβολοῦν! Εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ μείνουμε ἐδῶ... Ἐλα νὰ φύγουμε!

—Ποτέ! φώναξε τότε μὲ παραφορὰ ἡ Κομπίρα. Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σκοτώσῃς τὸν ἄντρα μου καὶ ἀφέντη μου! Ὅταν σοῦ ἔλεγα πὼς θὰ σ' ἀκολουθῶσα, ἄμα δὲν θὰ ὑπάρχῃ πειὰ, ἐννοῶσα πὼς θὰ ἦμουν δικὴ σου ἂν θὰ πῆθαιε ἢ ἂν θάφευγε... Ἐγὼ, λοιπὸν, στάθηκα ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του, μὲ τὰ λόγια μου!...

—Ἐλα, Κομπίρα, νὰ φύγουμε!...

—Μακρυὰ! Μακρυὰ μου! Μὴ μὲ πλησιάζῃς!... Καταραμένος νὰ εἶσαι! Ἐγὼ σκότωσα τὸν ἄντρα μου! Ἐγὼ τὸν σκότωσα!...

Καὶ ἡ Κομπίρα, τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιαν τῆς, σηκώθηκε ὄρθια καὶ, πρὶν προφτάσει ὁ Ἄχμετ νὰ τὴν κρατήσῃ, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τοὺς Γάλλους στρατιώτες, ποῦ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πυροβολοῦν, φωνάζοντας:

—Ἐγὼ τὸν σκότωσα τὸν ἀξιωματικό σας!... Τιμωρήστε με!... Τρεῖς σφαιρες τὴν θρῆκαν στὸ στήθος—καὶ τὴν ἐξέπλωσαν κάτω, στὴν ἡλιοφωγμένην ἀκόμα ἄμμο...

Ὁ Ἄχμετ ὄσθηκε κείνο τὸ θρόδου ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, ποῦ τὸν τράβηξαν διὰ τῆς θίας στὴ φυγῇ τους.

Καλύτερα, ὅμως, νὰ τὸν ἄφταν νὰ σκοτωθῇ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ! Γιὰτὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἄχμετ, τρελλὸς πειὰ, ἀναμαλλιασμένος καὶ κούρατος, φάντασμα τοῦ ἴδιου τοῦ ἐαυτοῦ, γυρνοῦσε στὴν ἔρημο σὰν ἀγρίμι, τρομαγμένος καὶ καραβάνια μὲ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἐμφάνισι του καὶ μὲ τὰ θρογὰ ἐξωφάνητα του—καὶ ἐπαναλαμβάνοντας τὸ ἴδιο διαρκὸς ὄνομα:

—Κομπίρα!... Κομπίρα!... Κομπίρα!...